

wetenschappelijke artikelen had gepubliceerd, o.m. in het *Koloniaal Tijdschrift* en in *Koloniale Studiën*, Logemann, die voor Leiden gevraagd was, opvolgde aan de Rechtshogeschool. Intussen had de Jonge wel oog voor van Mooks bijzondere capaciteiten. Deze werd in '34 hoofdambtenaar bij Economische Zaken en in '37 door van Starckenborgh, die een jaar eerder de Jonge had opgevolgd, tot directeur van dat departement benoemd.

Ook in zijn nieuwe functie ontpopte van Mook zich als een man waar grote stuwkracht van uitging. Hij wist na de jaren van de diepe crisis Indië's economisch herstel met bekwame maatregelen te bevorderen en verstond het, in overleg met van Starckenborgh, de Japanners bij de met hen in '40-'41 gevoerde economische onderhandelingen (zij leverden hem een eredoctoraat van de Rechtshogeschool op) op afstand te houden.

Ten volle het gezag van van Starckenborgh erkennend, was hij binnen zijn departement de baas; hij raadpleegde wie hij nodig had en nam dan zelf alle beslissingen. Hij had de sterke neiging om te domineren. Dat bleek opnieuw toen in Indië in de periode waarin het praktisch op eigen wieken dreef, na mei '40 dus, grote militaire bestellingen in de Verenigde Staten geplaatst moesten worden. Er werd, onder zijn voorzitterschap, een aanschaffingscommissie voor opgericht waarin uiteraard ook de Koninklijke Marine en het Knil door delegaties vertegenwoordigd waren. Van Mook voerde daar zozeer de boventoon dat hij voortdurend de irritatie der militairen opwekte. 'Hij sprak', aldus later een van de marine-officieren, kapitein-ter-zee A. G. Vromans,

'over bommenwerpers en jagers en torpedobootjagers, die hij maar van zien kende, alsof hij er meer van wist dan de militairen zelf, en met een verbijstend *poids*, soms helemaal niet zo gek, doch op den duur natuurlijk ontoelaatbaar. Dat was weliswaar vergefelijk omdat nu eenmaal een man met een groot verstand steeds weer optort tegen wat hij als de evidente domheid van minder begaafden ziet, maar het moet niet zoals van Mook dat deed. Vergelijk de werkwijze van de heer van Starckenborgh hiermee en men ziet de fouten van van Mook duidelijk. De GG, die heel goed de tekortkomingen van zijn militaire ondergeschikten zag, heeft geen conflicten gehad, heeft medewerking, geen ruzie, gekregen, maakte gebruik van wat er aan positiefs aanwezig was, en leidde'¹ -

van Mook leidde óók, maar niet zonder frictie te veroorzaken. Hij was zeer van zijn eigen capaciteiten overtuigd, hij was vasthoudend en hij was ongeduldig.

¹ (RvO) A. G. Vromans: 'Notities bij *Enq.*, dl. VIII', p. 40-41.